

Dood water

TONI COPPERS

Dood water

Een Liese Meerhout-thriller

Angèle

VOOR ANNICK
mon compagnon de route

Dank aan Chris Ruttyn voor de info rond de Schelde en haar stromingen, aan herder Ludo van Alphen en aan Frank Van Saelen, hoofdcommissaris van de Cel Agressie bij de Antwerpse FGP.

facebook.com/CoppersToni

© 2014 Uitgeverij Angèle / Standaard Uitgeverij nv
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Toni Coppers
www.angèle.be
info@angèle.be

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Amsterdam
www.newbookcollective.com

Eerste druk april 2014
Zevende druk pocketuitgave februari 2019

Omslagontwerp: Sara Sabbe
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3634 2
D/2019/0034/189
NUR 330

De levenden is men eerbied verschuldigd,
de doden alleen de waarheid.

VOLTAIRE

‘Heb jij ook dit geheim van de rivier geleerd:
dat er geen tijd bestaat? Dat de stroom overal
tegelijk is, waar hij ontspringt en waar hij zijn
monding heeft, bij de waterval, bij het veer, bij de
stroomversnelling, in de zee en in de bergen,
overal tegelijk, en dat er voor hem alleen een heden
bestaat, niet de schaduw van het verleden,
noch die van de toekomst?’

HERMANN HESSE, Siddharta

‘We’re just two lost souls
swimming in a fish bowl’

PINK FLOYD, ‘Whish You Were Here’

Achteraf had iedereen makkelijk praten, vond Jan Goethals. Maar toen hij dat vreemde voorwerp langs de Scheldekade zag liggen, dacht hij alleen maar aan zijn overleden vrouw.

De Schelde, en alles wat daar voor hem bij hoorde, was zijn leven geworden sinds Anna was gestorven. Tijdens zijn dagelijkse avondwandeling verzamelde hij zowat alles wat hij langs haar oevers vond, en stalde het uit in zijn privé-museum in een van de ongebruikte kamers van het nu veel te grote huis.

Toen hij bijna vier jaar geleden, op zijn zestigste, met pensioen werd gestuurd omdat General Motors vond dat het ergens anders meer winst kon maken en dus de fabriek in Antwerpen sloot, had hij zich een paar jaar lang op het vrijwilligerswerk gestort. ‘Geefpleinen’ was het laatste geweest. Jan Goethals had voordien nooit stilgestaan bij de overschotten die hij in zijn keuken had, en al zeker niet bij de hoeveelheid mensen die je er een plezier mee kon doen. Hij had soep gemaakt met de groenten uit zijn eigen moestuin en een tijdlang stond hij twee keer per week achter een houten tafel om kommetjes uit te delen aan iedereen die langskwam. Nooit had hij zijn bezoekers daarbij in de ogen durven kijken. Ook nu nog bleef hij het een vreemde, maar daarom niet minder echte belediging vinden dat mensen in dit land moesten aanschuiven voor een kom warme soep.

Zes maanden geleden, aan het einde van Anna's ziekte, was hij met alles gestopt en had hij zich voltijds met haar verzorging beziggehouden.

Het ding lag op twee meter van de betonnen kade.

Jan Goethals boog door zijn knieën en keek er een beetje beduusd naar. Het was ook zo vreemd om het hier te zien liggen, aan die brede Gerlachekaai. Het zou niet echt passen bij de rest van zijn Scheldecollectie, maar hij kon er toch niet zomaar aan voorbijgaan?

Met enige moeite kwam hij overeind en keek om zich heen. Aan zijn linkerkant zag hij een parkeerterrein en een grote, open hangar. Daarachter lag de stad. Rechts van hem stroomde de Schelde.

Hij kneep zijn ogen half dicht tegen de laaghangende zon en keek naar de rivier zoals hij dat de afgelopen maanden iedere avond had gedaan. Het licht speelde in het water en vonkte een zilvergrijs gordijn over de smalle golven. Een volgeladen binnenschip dokkerde stroomopwaarts voorbij, de lange boord nauwelijks een halve meter boven het water. De schroef van het schip gooide talloze witgrijze druppels omhoog, die door de wind in alle richtingen werden geblazen. Met een schok dacht hij aan Anna, zijn Anna, en hoe ze op een ochtend twee maanden voor haar dood opeens hun hele correspondentie op de stoep had gezet bij het oud het papier. Toen hij terugkwam van het boodschappen doen en zijn straat in wandelde, stond ze aan de voordeur, totaal in de war, terwijl de wind ravotte met bankafschriften, documenten en liefdesbrieven. Heel hun intieme leven dwarrelde die ochtend door de straat.

Kort na de middag moest Anna gaan liggen. Ze was nooit meer opgestaan.

Met een zucht bukte Jan Goethals zich opnieuw.

Aan zijn voeten, tussen een hoopje steenslag en andere

rommel, lag een kleine, roodbruine pijp. De kop zag eruit als een kruikje en was helemaal versierd met inkepingen en geometrische patronen. Het was de vreemdste pijp die hij ooit had gezien. Ze deed hem aan iemand denken: een man uit zijn jeugd, iemand uit de tijd toen het leven nog één lange ontdekking was, een belofte, een bodemloze doos vol geheimen.

Hij stopte het ding in een van de diepe zakken van zijn jas en liep traag verder.